

„Á vetrin í hörku og hjarni
um hauður og sveiþakta lá
við öku í sleða og ærumst
með ískalin nefin og blá.“—

Herra trúr! Þarna dattu kertisstúfarnir úr knýttunum niður á gólf. Rjúkandi skörin sloknuðu á svipstundu undir skóhælunum.

Með myrkrinu komust þau til sjálfs sín.

„En ef fyrirfólkið heyrði nú þetta“, sagði Bóletta.

„Já, skollinn hafi það, það þætti mér nú verri“, muldraði Trína.

Þau læddust öll inn í eldhúsið. Heimilisfólkið var allt á fótum ennþá nema gamla áttæða tengdamóðir trésmiðsins, sem hélt til í loftherbergi, er vissi út að garðinum. Þar var búið að loka, slökkva og draga niður gluggtjöldin.

Skinna-Bóletta og sonur hennar urðu samferða heim í Öreigahælið. Drengurinn fékk hvorki löðrung né skammir, því Bóletta játaði með sjálfri sér, að drengurinn hefði gert henni glaða jólanótt.

IV.

Gamla madama Brask, móðir madömu Rasmusson, hvíslaði við kaffiborðið á jóladagsmorguninn mjög íþygginn á svip:

„Fyr mátti nú vera gauragangurinn í hænsakofanum í gærkveldi!“ —

Tengdasonurinn yppti öxlum. Gamla konan var orðin hjá sér, og sá og heyrði ýmislegt, sem aðrir hvorki sáu né heyrðu.

„Það var ljós, söngur og dans þar úti,“ hélt madama Brask áfram.

„Já, það er rétt líklegt,“ sagði trésmiðurinn og fór út úr stofunni, tautandi: „O-o, rugl!“—

Madama Brask hvíslaði að dóttur sinni:

„Í mínu ungdæmi settu menn dálítið af mat út handa... handa þessum smáherrum á jólanóttina. Nú eru menn orðnir svo